

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 58.433/VR/3
van 11 december 2015

over

een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘betreffende
de erkenning van beoefenaars van paramedische beroepen’

Op 4 november 2015 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin verzocht binnen een termijn van dertig dagen, verlengd tot vijfenveertig dagen,^(*) een advies te verstrekken over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘betreffende de erkenning van beoefenaars van paramedische beroepen’.

Het ontwerp is, wat de bevoegdheid betreft, door de verenigde kamers onderzocht op 30 november 2015. De verenigde kamers waren samengesteld uit Jo BAERT, kamervoorzitter, voorzitter, Pierre VANDERNOOT, kamervoorzitter, Jeroen VAN NIEUWENHOVE, Luc DETROUX, Wanda VOGEL en Koen MUYLLE, staatsraden, Anne-Catherine VAN GEERSDAELE en Greet VERBERCKMOES, griffiers.

Het verslag is uitgebracht door Xavier DELGRANGE, eerste auditeur-afdelingshoofd, en Tim CORTHAUT, auditeur.

Het ontwerp is voor het overige door de derde kamer onderzocht op 30 november 2015. De kamer was samengesteld uit Jo BAERT, kamervoorzitter, Jeroen VAN NIEUWENHOVE en Koen MUYLLE, staatsraden, en Greet VERBERCKMOES, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Tim CORTHAUT, auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 11 december 2015.

*

^(*) Deze verlenging vloeit voort uit artikel 84, § 1, eerste lid, 2°, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, waarin wordt bepaald dat de termijn van dertig dagen verlengd wordt tot vijfenveertig dagen in het geval waarin het advies gegeven wordt door de verenigde kamers met toepassing van artikel 85bis.

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING VAN HET ONTWERP

2. Het voor advies voorgelegde ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering strekt tot de regeling van de procedure voor de erkenning van beoefenaars van paramedische beroepen.

Er worden erkenningscommissies opgericht, waarvan de taken, de samenstelling, de werkwijze en de vergoeding van de leden worden geregeld (artikelen 2 tot 6 van het ontwerp).

Het ontwerp bevat ook bepalingen met betrekking tot de procedure voor de aanvraag bij het Agentschap Zorg en Gezondheid (hierna: het agentschap) van de erkenning als beoefenaar van een paramedisch beroep. Het agentschap beslist na advies van de erkenningscommissie (artikel 7). Er wordt voorzien in een specifieke erkenningsprocedure voor de personen bedoeld in artikel 153, § 2, van de wet betreffende de uitoefening van de gezondheidszorgberoepen, gecoördineerd op 10 mei 2015 (hierna: de gezondheidszorgberoepenwet) (artikel 9 van het ontwerp) en in specifieke procedures voor personen die het voordeel willen genieten vermeld in artikel 153, § 3, eerste, respectievelijk tweede lid, van de gezondheidszorgberoepenwet (artikelen 10 en 11 van het ontwerp). Er wordt ten slotte ook voorzien in een erkenning van rechtswege voor de personen bedoeld in artikel 153, § 1, van de gezondheidszorgberoepenwet, die op het ogenblik van de inwerkingtreding van het te nemen besluit beschikken over een RIZIV-nummer met het oog op de terugbetaalbaarheid van de geneeskundige verstrekkingen (artikel 8 van het ontwerp).

Indien het agentschap zich voorneemt de erkenningsaanvraag te weigeren, wordt de aanvrager daarvan op de hoogte gebracht en kan hij een bezwaarnota indienen, waarna het agentschap een definitieve beslissing neemt (artikelen 12 en 13).

De erkenning kan worden ingetrokken door het agentschap na advies van de erkenningscommissie indien een beoefenaar van een paramedisch beroep niet meer aan de kwalificatievoorwaarden voldoet. De kinesitherapeut kan een bezwaarnota indienen, waarna het agentschap een definitieve beslissing neemt (artikel 14). Er wordt ook voorzien in de mogelijkheid van intrekking van de erkenning door het agentschap op vraag van de beoefenaar van een paramedisch beroep (artikel 15). In beide gevallen kan altijd een nieuwe erkenning worden aangevraagd (artikel 16).

De ontworpen regeling komt in de plaats van het koninklijk besluit van 18 november 2004 ‘betreffende de erkenning van de paramedische beroepen’, dat wordt opgeheven, met uitzondering van artikel 7, § 1, ervan (artikel 17 van het ontwerp). Er wordt voorzien in twee overgangsbepalingen (artikelen 18 en 19). Het te nemen besluit treedt in werking op 1 januari 2016 (artikel 20).

BEVOEGDHEID

3. Naar aanleiding van de Zesde Staatshervorming zijn de gemeenschappen bevoegd geworden voor “de erkenning van de gezondheidszorgberoepen, met naleving van de door de federale overheid bepaalde erkenningsvoorwaarden”.¹ In de parlementaire voorbereiding wordt in dat verband het volgende uiteengezet:

“Dit voorstel voorziet erin dat de gemeenschappen voortaan bevoegd zijn ten aanzien van de erkenning van de zorgverstrekkers. De federale overheid blijft evenwel bevoegd om de voorwaarden voor de erkenning van zorgverstrekkers te bepalen die voor geheel België gelijk zijn. Het gaat om de bevoegdheid om de voorwaarden te bepalen waaraan de uitoefening van een gezondheidszorgberoep moet voldoen. De gemeenschappen kunnen die federale voorwaarden toepassen teneinde een beleid te voeren dat aangepast is aan hun behoeften. Zij kunnen hierbij opteren voor een systeem waarbij de erkenning van rechtswege wordt toegekend, dan wel uitdrukkelijk moet worden toegekend. De federale overheid blijft eveneens bevoegd om te bepalen of de prestaties van deze zorgverleners aanleiding geven tot een tegemoetkoming uit de ziekte- en invaliditeitsverzekering. In voorkomend geval kunnen de federale overheid en de gemeenschappen dienaangaande overeenkomstig artikel 92bis van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 een Samenwerkingsakkoord afsluiten.”²

4.1. Het ligt voor de hand dat met het woord “gezondheidszorgberoepen” in elk geval de gezondheidszorgberoepen worden bedoeld die worden geregeld in de gezondheidszorgberoepenwet en waarvoor een systeem van erkenning is uitgewerkt in die wet.

4.2. Voorts kan worden aangenomen dat de bijzondere wetgever met de bevoegdheid inzake de “erkenning” van de gezondheidszorgberoepen een consistent en logisch systeem heeft willen uitwerken. De term “erkenning” moet in een functionele (en niet in een letterlijke) betekenis worden begrepen, namelijk als een vergunning vanwege de overheid die vereist is om het betrokken beroep of de betrokken bijzondere beroepsbekwaamheid uit te oefenen of de betrokken bijzondere beroepstitel te dragen. In de gezondheidszorgberoepenwet wordt immers naast de erkenning van verscheidene gezondheidszorgbeoefenaars ook gewag gemaakt van de “registratie” van de zorgkundigen.³ Die registratie blijkt evenwel, net als de erkenning van de overige gezondheidszorgberoepen, neer te komen op een vergunning voor het uitoefenen van het beroep van zorgkundige. De conclusie is dan ook dat de gemeenschappen ook bevoegd zijn voor de registratie van zorgkundigen.

4.3. Er zijn daarentegen een aantal andere overheidshandelingen met betrekking tot zorgbeoefenaars die ook na deze bevoegdheidsoverdracht nog steeds tot de bevoegdheid van de federale overheid moeten worden gerekend. Dat is bijvoorbeeld het geval voor de volgende handelingen.

Het viseren van de opleidingstitel, hetzij door het Directoraat-generaal Gezondheidsberoepen, Medische Bewaking en Welzijn op het Werk van de Federale

¹ Artikel 5, § 1, I, eerste lid, 7°, a), van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’.

² *Parl.St.* Senaat 2012-13, nr. 5-2232/1, 47.

³ Artikel 56 van de gezondheidszorgberoepenwet.

Overheidsdienst Volksgezondheid, Veiligheid van de Voedselketen en Leefmilieu, hetzij door de provinciale geneeskundige commissies,⁴ (de zogenaamde *licence to practice*) is een federale bevoegdheid gebleven.⁵

Ook de eventueel vereiste inschrijving op de lijst van de orde die bevoegd is voor het betrokken gezondheidszorgberoep,⁶ moet nog steeds tot de residuaire bevoegdheid van de federale overheid worden gerekend.

Voorts is ook de verlening van een RIZIV-nummer aan gezondheidszorgbeoefenaars met het oog op de terugbetaalbaarheid van de geneeskundige verstrekkingen een voorbehouden federale bevoegdheid gebleven.⁷

Specifiek voor apothekers wordt er in de gezondheidszorgberoepenwet ook gewag gemaakt van een registratie van de rechtmatig voor het publiek opengestelde apotheken.⁸ Voor die registratie is de federale overheid bevoegd gebleven, net als voor de vergunning voor de voor het publiek opengestelde apotheken.⁹ In die twee gevallen gaat het immers niet om een voorwaarde voor de beroepsuitoefening als dusdanig, maar om een voorwaarde voor de uitbating van een apotheek op een specifieke plaats.

5. Uit de vermelding in de parlementaire voorbereiding dat de gemeenschappen “een beleid [kunnen] voeren dat aangepast is aan hun behoeften” en dat zij kunnen “opteren voor een systeem waarbij de erkenning van rechtswege wordt toegekend, dan wel uitdrukkelijk moet worden toegekend”, kan worden afgeleid dat de bijzondere wetgever de gemeenschappen ook bevoegd heeft geacht om te regelen volgens welke procedure die erkenning kan worden toegekend. Die bevoegdheid omvat het regelen van de procedure voor de aanvraag van de erkenning, alsook het onderzoek van en de beslissing over die aanvraag, desgevallend op advies van instanties die de gemeenschappen kunnen inrichten en waarvan zij de samenstelling en de werkwijze bepalen. De gemeenschappen moeten daarbij de erkenningsvoorwaarden naleven en toepassen waarvoor de federale overheid bevoegd is gebleven. De gemeenschappen kunnen eveneens de procedure bepalen met betrekking tot de intrekking van die erkenning wanneer niet voldaan is aan de federale erkenningsvoorwaarden.

⁴ Zie de artikelen 25, 47, 60, en 72, § 3, van de gezondheidszorgberoepenwet.

⁵ Zie het verslag van de kamercommissie, *Parl.St.* Kamer 2013-14, nr. 53-3201/004, 8-9.

⁶ Zie artikel 25 van de gezondheidszorgberoepenwet.

⁷ Zie artikel 5, § 1, I, tweede lid, 2°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980.

⁸ Zie artikel 18 van de gezondheidszorgberoepenwet.

⁹ Zie artikel 9 van de gezondheidszorgberoepenwet.

De zo-even geschetste bevoegdheid betreft zowel de relevante bepalingen van de gezondheidszorgberoepenwet als van de uitvoeringsbesluiten ervan. Zolang en in zoverre de gemeenschappen geen gebruik hebben gemaakt van deze bevoegdheid, blijven de bestaande federale regelingen inzake de erkenningsprocedure voor gezondheidszorgbeoefenaars van toepassing ten aanzien van die gemeenschappen, met inbegrip van de procedures met betrekking tot de bij die regelingen ingestelde erkenningscommissies.¹⁰

6. De vaststelling van de erkenningsvoorwaarden, alsook de vaststelling van de lijst van bijzondere beroepstitels en bijzondere beroepsbekwaamheden komt nog steeds toe aan de federale overheid.¹¹

7. De ontworpen regeling kan worden ingepast in de zo-even geschetste gemeenschapsbevoegdheden.¹²

8. Artikel 22 van het ontwerp bepaalt dat de Nederlandstalige leden van de huidige federale Erkeningscommissie “verder in functie [blijven] tot op het ogenblik dat de leden van de nieuwe op te richten erkenningscommissie benoemd zijn en voor de eerste keer hebben vergaderd”.

De huidige federale erkenningscommissie blijft, overeenkomstig artikel 94, § 1, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, haar bevoegdheden uitoefenen volgens de procedures die worden bepaald door de bestaande regels, zolang de gemeenschappen of de gewesten die regels niet hebben gewijzigd of opgeheven. De ontworpen bepaling komt neer op een inhoudelijke (maar geen formele) wijziging van de bestaande federale regeling (die overigens wordt opgeheven bij artikel 17 van het ontwerp). Door slechts een bepaald aspect van de samenstelling van de huidige federale erkenningscommissie te regelen en die federale regeling tegelijkertijd formeel op te heffen, ontstaat evenwel onduidelijkheid aangaande de draagwijdte van de gevolgen van de ontworpen bepaling.

Indien het de bedoeling is van de stellers van het ontwerp om de federale erkenningscommissie als dusdanig voorlopig voort te laten functioneren, kunnen zij beter afzien van de ontworpen bepaling en de inwerkingtreding van artikel 17 van het ontwerp laten samenvallen met de datum waarop de leden van de nieuwe erkenningscommissies bedoeld in de ontworpen regeling worden benoemd.¹³ Indien het daarentegen de bedoeling is om de bestaande federale regeling te wijzigen, kunnen de stellers van het ontwerp zich er niet toe beperken om te

¹⁰ Zie artikel 94, § 1, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980.

¹¹ Zoals ook blijkt uit de woorden “met naleving van de door de federale overheid bepaalde erkenningsvoorwaarden” in artikel 5, § 1, I, eerste lid, 7°, a), van de bijzondere wet van 8 augustus 1980. De vaststelling van de lijst van bijzondere beroepstitels en bijzondere beroepsbekwaamheden kan worden beschouwd als een voorafgaande voorwaarde voor de vaststelling van die erkenningsvoorwaarden.

¹² Dat is ook het geval voor de uitzondering van artikel 7, § 1, van het koninklijk besluit van 18 november 2004 van de opheffing van dat besluit. Die bepaling bevat immers een voorwaarde voor de uitoefening van het beroep in afwachting van een beslissing over de aanvraag tot erkenning en heeft dus geen betrekking op de erkenningsprocedure als dusdanig. Die bepaling is tot de bevoegdheid van de federale overheid blijven behoren.

¹³ Uiteraard moet die datum kenbaar zijn voor de burgers, bijvoorbeeld doordat ze met een bericht wordt bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad.

bepalen dat de Nederlandstalige leden van de federale erkenningscommissie tot op de voormelde datum in functie blijven, aangezien volgens die federale regeling de federale Erkenningscommissie in haar volledige samenstelling ten aanzien van de Vlaamse Gemeenschap optreedt. Er zal in die hypothese dan ook een meer omvattende overgangsregeling moeten worden uitgewerkt, waarin de nieuwe samenstelling van de bestaande erkenningscommissie wordt geregeld. Die nieuw samengestelde erkenningscommissie zal dan een ten behoeve van de Vlaamse Gemeenschap ingericht adviesorgaan zijn, waarvan de Vlaamse Gemeenschap de ermee verbonden kosten moet dragen.

Het staat aan de stellers van het ontwerp om een keuze te maken tussen deze twee mogelijkheden.

RECHTSGROND

9. Het ontworpen besluit vindt, wat betreft de erkenning van beoefenaars van paramedische beroepen, rechtsgrond in artikel 72, § 2, eerste lid, van de gezondheidszorgberoepenwet. Naar luid van die bepaling kan de Koning (lees: de Vlaamse Regering), op advies van de Nationale Raad voor de paramedische beroepen, de voorwaarden en de regels bepalen voor het verkrijgen, het behouden en het intrekken van deze erkenning.

10. Voor artikel 8 van het ontworpen besluit, dat voorziet in een erkenning van rechtswege voor de personen bedoeld in artikel 153, § 1, van de gezondheidszorgberoepenwet, die op het ogenblik van de inwerkingtreding van het te nemen besluit beschikken over een RIZIV-nummer met het oog op de terugbetaalbaarheid van de geneeskundige verstrekkingen, kan worden gesteund op de algemene uitvoeringsbevoegdheid van de Vlaamse Regering (artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980), gelezen in samenhang met de voormelde wetsbepaling.

Dat is ook het geval voor artikel 9 van het ontworpen besluit, dat voorziet in een specifieke erkenningsprocedure voor de personen bedoeld in artikel 153, § 2, van de gezondheidszorgberoepenwet.

De rechtsgrond voor de artikelen 10 en 11 van het ontworpen besluit kan rechtstreeks (zonder een beroep op de algemene uitvoeringsbevoegdheid) worden gevonden in artikel 153, § 3, vierde lid, van de gezondheidszorgberoepenwet.

VORMVEREISTEN

11. Aangezien artikel 72, § 2, eerste lid, van de gezondheidszorgberoepenwet voorziet in het advies van de Nationale Raad voor de paramedische beroepen, moet dit advies alsnog worden ingewonnen. Dit vormvereiste blijft immers gelden voor de Vlaamse Gemeenschap, overeenkomstig artikel 94, § 1, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980.

Indien de aan de Raad van State voorgelegde tekst ten gevolge van dat advies nog wijzigingen zou ondergaan, moeten de gewijzigde of toegevoegde bepalingen, ter inachtneming van het voorschrift van artikel 3, § 1, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, aan de afdeling Wetgeving worden voorgelegd.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Aanhef

12. Gelet op hetgeen in opmerking 10 is uiteengezet, moet voor het huidige eerste lid een nieuw lid worden toegevoegd waarin wordt verwezen naar artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’.

13. In het huidige eerste lid (dat het tweede lid wordt, kan meer specifiek worden verwezen naar artikel 72, § 2, eerste lid, en artikel 153, § 1, § 2, en § 3, vierde lid, van de gezondheidszorgberoepenwet.

Artikel 3

14. Artikel 3 van het ontwerp regelt de samenstelling van de erkenningscommissies, waarvan telkens drie leden “worden voorgedragen door hun representatieve beroepsverenigingen”. De term “representatieve beroepsverenigingen” wordt niet nader ingevuld. In arrest 231.521 van 11 juni 2015 heeft de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State in een vergelijkbare situatie (waarin er geen relevante hogere bepalingen zijn die een meer specifieke invulling geven aan deze term) geoordeeld dat deze term in de spraakgebruikelijke betekenis van het woord moet worden begrepen, hetgeen inhoudt dat het gaat om “een zodanige organisatie die voldoende gezag heeft om de beroepsgenoten te vertegenwoordigen”.¹⁴ De gemachtigde verklaarde in dat verband het volgende:

“Het agentschap is zich bewust van de rechtspraak van de Raad van State, zoals in de vraagstelling geciteerd. Het is in het kader van dit ontwerp van besluit noch mogelijk, noch wenselijk om criteria te ontwikkelen, waaraan een beroepsorganisatie moet voldoen om aanzien te worden als ‘representatief’. Daarom stelt het agentschap, om tegemoet te komen aan de problematiek die het vereiste van ‘representativiteit’ met zich meebrengt, voor om het woord ‘representatieve’ te schrappen.”

Tegen deze ingreep bestaat op zich beschouwd geen juridisch bezwaar. De stellers van het ontwerp zullen zich er wel rekenschap van moeten geven dat indien er minder beroepsverenigingen in aanmerking komen voor de voordracht van leden dan er gegadigd zijn, de selectie zal moeten gebeuren volgens objectieve criteria, waarbij de representativiteit in de zo-even geschetste betekenis een rol zal kunnen spelen.

¹⁴ RvS 11 juni 2015, nr. 231.521, Belgische beroepsvereniging van Nederlandstalige orthodontisten.

Artikel 7

15. Naar luid van artikel 7, § 4, van het ontwerp kan het agentschap met de onderwijsinstellingen afspraken maken over de gegevensuitwisseling met betrekking tot de geslaagde studenten. Er wordt ook bepaald dat als het agentschap en de onderwijsinstellingen die gegevensuitwisseling organiseren, de aanvragers zelf geen individuele aanvraag hoeven in te dienen.

De vraag rijst evenwel of, indien de erkenningscommissies gebruik hebben gemaakt van de mogelijkheid om het agentschap te machtigen om voor bepaalde categorieën van aanvragen een beslissing te nemen zonder daarover vooraf het advies van de erkenningscommissie in te winnen, overeenkomstig artikel 2, derde lid, van het ontwerp, erkenningen zouden worden verleend voor personen die geen aanvraag hebben ingediend en die de erkenning ook niet wensen. De gemachtigde verklaarde in dat verband het volgende:

“Het feit dat voorzien wordt in gegevensdeling met de onderwijsinstellingen, en het daaruit volgend feit dat de individuele aanvragers dan niet meer zelf een aanvraag moeten indienen bij het agentschap Zorg en Gezondheid, betekent niet dat een individuele student aan zijn/haar onderwijsinstelling niet kan aangeven dat hij geen erkenning wenst te verkrijgen. Deze mogelijkheid moet dus inderdaad voorzien worden. De gegevensdeling met de onderwijsinstelling, die zal opgezet moeten worden met respect voor de wetgeving inzake bescherming van de persoonlijke levenssfeer t.a.v. de verwerking van persoonsgegevens, zal worden opgezet om de dienstverlening aan de aanvragers te verbeteren, en om de afhandeltijd van de dossierbehandeling te versnellen. Een student die aangeeft van die dienstverlening geen gebruik te willen maken, omdat hij geen erkenning wenst te verkrijgen, moet dit te allen tijde kunnen doen.”

Het is raadzaam om in de ontworpen bepaling uitdrukkelijk te vermelden dat het agentschap zich ervan moet vergewissen dat de betrokken onderwijsinstellingen in het raam van die gegevensuitwisseling effectief bij elke geslaagde student navraag hebben gedaan omtrent diens intenties met betrekking tot de erkenning als beoefenaar van een paramedisch beroep.

Artikel 8

16. In artikel 8 van het ontwerp wordt het best uitdrukkelijk bepaald dat de erin vermelde erkenning wordt toegekend door het agentschap, naar analogie van de artikelen 7 en 9 van het ontwerp, zij het dat het hier een erkenning van rechtswege betreft. De gemachtigde stemde in met die precisering.

Artikelen 10 en 11

17. Met de artikelen 10 en 11 van het ontwerp wordt de uitvoering beoogd van artikel 153, § 3, eerste, respectievelijk tweede lid, van de gezondheidszorgberoepenwet, met betrekking tot de personen die het in die wetsbepalingen vermelde voordeel willen genieten. De stellers van het ontwerp lijken daarbij de afzonderlijke hypothese vermeld in artikel 153, § 3, derde lid, van de gezondheidszorgberoepenwet uit het oog te hebben verloren, hetgeen door de gemachtigde beaamd wordt. De ontworpen regeling moet dan ook worden aangevuld met een bepaling in die zin, waarvoor kan worden gesteund op de algemene uitvoeringsbevoegdheid van de Vlaamse Regering, gelezen in samenhang met de laatstgenoemde wetsbepaling (zie ook opmerking 10).

18. Wat betreft de hypothese vermeld in artikel 153, § 4, van de gezondheidszorgberoepenwet verklaarde de gemachtigde het volgende:

“Voor de beroepsbeoefenaars ten aanzien van wie de Koning nog geen inwerkingtreding heeft bepaald overeenkomstig artikel 183 van de wet van 25 januari 1999 houdende sociale bepalingen, bestaat geen erkenning. Men moet enkel een bewijs van de vereiste kwalificaties kunnen overleggen en zijn titels laten viseren. Het voordeel van artikel 153, § 4, tweede lid van de wet betreffende de uitoefening van de gezondheidszorgberoepen kan dan ook niet vergeleken worden met het voordeel uit artikel 153, § 3. In dit laatste geval gaat het immers wel over een afwijking op basis van verworven rechten voor paramedische beroepen waarvoor een erkenning vereist is.”

De Raad van State kan met deze zienswijze instemmen.

Artikel 19

19. Zo de stellers van het ontwerp de in artikel 19 vervatte overgangsregeling wensen te handhaven, in welk geval ze alleszins verder zal moeten worden uitgewerkt (zie daarover opmerking 8), kan er niet mee worden volstaan om te bepalen dat die overgangsregeling geldt “tot op het ogenblik dat de leden van de nieuw op te richten erkenningscommissie benoemd zijn en voor de eerste keer hebben vergaderd”. Bij de thans ontworpen regeling worden immers verscheidene erkenningscommissies ingesteld. De gemachtigde verklaarde in dat verband het volgende:

“Het is effectief de bedoeling dat zij ‘beetje bij beetje’, erkenningscommissie per erkenningscommissie (we merken op dat in de huidige federale procedureregelgeving sprake is van ‘werkgroepen’ in plaats van aparte erkenningscommissies) van hun taak worden ontheven.”

Indien het effectief de bedoeling is om de overgangsregeling voor elke nieuwe erkenningscommissie afzonderlijk te laten aflopen, moet dat uitdrukkelijk worden bepaald.

Ook de vermelding dat de leden van elke afzonderlijke op te richten erkenningscommissie “voor de eerste keer [moeten] hebben vergaderd” opdat de overgangsregeling afloopt, is problematisch. Uit die bewoordingen zou immers kunnen worden opgemaakt dat op die eerste vergadering van de betrokken erkenningscommissie nog geen adviezen kunnen worden gegeven, aangezien de overgangsregeling pas na die eerste vergadering zou aflopen. De gemachtigde stemde ermee in dat de woorden “en voor de eerste keer hebben vergaderd” dan ook beter worden weggelaten.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Greet VERBERCKMOES

Jo BAERT